

Vi vil ikke bare ha' brød - vi vil ha' hele brødfabrikken!

... Det hele skete så hurtigt - først sad vi bare ned på vejen, 500 unge. Politiet stod over for os i en lang række, visirklædte og med hænderne nede langs hofterne parat til at trække kniplerne. Langs med muren ind til brødfabrikken kunne man se deres hjelme stikke op, som var de små børn, der legede skjul, men ikke kunne finde ud af at gemme sig.

Måske var det bare synet, den truende stemning, hundenes glammen, følelsen af at det hele måtte være en krigsfilm i biografen eller en kombination af det hele. I hvert fald var det lige som, der skete noget med os alle sammen på én gang. Vi ville ikke bare slæbes væk denne gang, vi ville ikke bare synge ikke-vold og yde passiv modstand. Vi tænkte bare, at den brødfabrik var vores, og at vi ville have den nu. Vi tænkte bare, at politiet - den sorte mur foran os - repræsenterede den største uretfærdighed i verden. Så rejste vi os op - på én gang begyndte 500 unge at bevæge sig henimod rækken af strømere, til vi stod som to fjendtlige hæere over for hinanden. Så trak de kniplerne og tævede løs, så folk var ved at træde på hinanden for at komme hurtigt nok væk. Endnu er politiet de stærkeste ...

**Vi er ikke nogen
»nå-generation«**

Man har kaldt os »nå-generationen« - generationen der bare lod stå til og hver for sig prøvede at klare os igennem. Vi har ladet os splitte op i alle mulige grupper. Nogle går på diskotek og hører John Travolta - andre farver håret grønt og skriver grafitti på murene, men derfor kan det godt være, at de alle er uden arbejde, når de vågner i morgen. Hvor stærke kunne vi ikke blive, hvis vi gik sammen?

På Nørrebro i København er der ikke ret mange steder at gå hen i sin fritid, hvis man ingen penge har, for i de kommunale medborgerhuse/ungdomscentre skal man være medlem af en eller anden organisation for at komme, og man har i øvrigt ikke en skid at sku' ha' sagt. I stedet vil vi ha' et ungdomshus.

Et ungdomshus er et sted, hvor alle unge kan komme og være på deres egne betingelser - øve sig i at spille violin, høre reggae, male, spille teater, reparere knallerter, holde møder eller bare snakke ... og måske sætte nye ini'tiver i gang.

Brug af politivold stopper ikke kampen for et ungdomshus.

Et ungdomshus kunne måske blive begyndelsen til at bryde nogle af barriererne ned og i stedet kæmpe sammen mod angrebene på vores generation.

Kampen om brødfabrikken

I august måned var vi nogle unge på Nørrebro, der dannede »initivgruppen for et ungdomshus«, og vi fandt hurtigt ud af, at Rutanas nedlagte rugbrødsfabrik i Mimersgade var som skabt til et ungdomshus. På det første møde var vi 30 mennesker – i løbet af de næste 2-3 måneder blev vi 70, der indgik i forskellige arbejdsgrupper, som forberedte den første besættelse med tryksager, presseomtale, indsamling af 20.000 kr., planer over fabrikken, og hvordan den kunne bruges, skaffe el, vand, lokummer o.s.v., o.s.v.

Fra et fællesmøde i ungdomshuset.

Torsdag den 15. november lød startskuddet. 200 unge mødte op til et møde om ungdomshus, og dem sendte vi straks over og besætte brødfabrikken. Efter 2 timer mødte politiet talstærkt frem, slæbte os ud én for én, og så begyndte tingene lige pludselig at udvikle sig med en fart af 100 km i sekundet. Hele tiden kom der nye unge til – pludselig fandt vi os selv marcherende ned ad Nørrebrogade i en demonstration med flere hundrede unge, der råbte på ungdomshus. Nørrebro begyndte at åbne sine døre – man kendte alle – unge arbejdsløse, snottede indvandrerunger, skoleeleverne, der pjækkede, den snakkende slumstormer fra 60'erne, gamle fru Sørensen, der ville sy gardiner til ungdomshuset, og gamle Ib, der kunne fortælle om »dengang i 30'erne«. Og alle sam-

men voksede vi med de ting, der skete. De mest sløve arbejdsløse kom ud af hullerne og tog ud på folkeskolerne for at fortælle om ungdomshuset. Små pjattede skolepiger tog sig pludselig af at kontakte advokater og TV-Avis ...

Men politiet voksede også med opgaven – både i antal og med de kampmidler, de anvendte. Først slæbte de os hen ad jorden, så slog de os med knipler, og til sidst gassede de os og gennembankede de »udsete ledere«. Fordi vi ville ha' et sted at være.

Men vi har hidtil været de smarteste. Efter 3 forskellige hus-besættelser sidder vi i dag i et gammelt kloster på Vesterbro, hvor vi er i gang med at opbygge et ungdomshus. Klosteret ejes af kommunen, og vi har derfor forhandlet med Egon Weidekamp, for at vi omsider kan få vores hus på de betingelser, vi ønsker. Men overborgmesteren vil reelt ikke forhandle, for han stiller krav om, at vi skal ansøge kommunen om tilskud, som cm vi var en skak-forening, og pænt vente et år

på at vi kan få penge. Og han forlanger, at vi skal vælge en bestyrelse, der kun består af folk over 18 år, selv om han godt ved, at det vil sætte flertallet uden for indflydelse. Men han kommer til at bøje sig til sidst.

For kampen for et ungdomshus er ikke længere bare en lille »initivgruppe«, der pludselig opstod – det er blevet en bevægelse, der har kunnet presse politikerne, sætte en debat i gang i den brede befolkning og vigtigst af alt – begyndt at gøre op med myten om »nå-generationen«.

Ungdomshuse er ikke kun til for Nørrebro og Vesterbro. I Århus har de for nylig besat en kaserne, og det ulmer i Ålborg. Men ingen by er for lille til et ungdomshus. Kunne du tænke dig at være med til at udbrede initiverne til hele landet, så kontakt »Initivgruppen for et ungdomshus«, Abel Katrinesgade 7, København V. Du kan også henvende dig til mig. Tlf. 01 – 83 48 75.

Bene,

Typo, København.